

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala

N Y M B U R S K Ý

PÁBITELEL

číslo 54

I takhle vypadá Hrabalovo Kersko (foto Honza Řehounek). Informace k fotografické soutěži najdete na str. 5.

Přijďte zahájit Rok literatury v Nymburce

Dne 30. listopadu 1896 se v Nymburce sešel „odbor pro zřízení veřejné knihovny“, od 1. ledna následujícího roku zahájila knihovna svoji činnost. V příštím roce to tedy bude 120 let, co knihovna poskytuje služby nymburským, ale i přespolním čtenářům. K tomuto výročí byl vyhlášen rok 2016 Rokem literatury v Nymburce.

Tento rok bude zahájen, v termínu faktického založení knihovny, literárním setkáním v sobotu 28. listopadu od 13 hodin v Městské knihovně v Nymburce. Součástí

této akce je i tradiční setkání členů Klubu čtenářů Bohumila Hrabala.

Odpolední kulturní program bude zahájen koncertním vystoupením nymburského komorního orchestru pod vedením koncertního mistra Arnolda Smrtky. Abychom nezapomněli na Bohumila Hrabala, připravil si Jan Řehounek povídání o vzniku jeho Harlekýnových miliónů. Dozvíte se řadu zajímavých souvislostí, které objasní, proč autor imaginárně přestěhoval zámek – domov důchodců – z Lysé nad Labem do Nymburka, jak se zrodili pamětníci starých časů, jak to bylo s poby-

tem Marie Hrabalové, Francina Hrabala a strýce Pepina v domově důchodců, proč se Bohumil Hrabal po roce 1975 rozhněval na „svůj kdysi milovaný Nymburk“. Spoluúčinkovat bude Vítek Špinka. Budou předány ceny vítězům fotosoutěže „Hrabalovo Kersko“ a křížovky z Nymburského pábitele. Rovněž dojde ke křtu nové nymburské knihy – překvapení! Pověstnou „třešničkou na dortu“ bude recitál písničkáře a básníka Jana Buriana.

Samozřejmě nebude chybět malé občerstvení připravené obětavými knihovnicemi. Těšíme se na setkání s Vámi!

NEPOCHOPITELNÉ BARBARSKÉ ČINY

Svatý Josef v Kersku opět bez hlavy

V Nymburském pábíteli č. 49 jsme přinesli zprávu, že u příležitosti Hrabalova Kerska 2014 byla u Svatojosefského pramene v Kersku postavena nová socha sv. Josefa, jako náhrada za původní sochu z roku 2012, které neznámý vandal uřízl hlavu.

Jak se ale ukazuje, nenávisť a omezenost některých lidí, lépe řečeno kreatur, protože tady se snad ani o lidi nejedná, nezná hranic. V noci na čtvrtek 17. září opět nová socha přišla o hlavu.

Přetiskujeme z článku v Nymburském DENÍKU:

„Zničení krásné dřevěné sochy svatého Josefa jako důsledek boje dvou rozkmitřených skupin na zastupitelstvu v Hradištku, pod něž Kersko patří.

Tak to vidí jak bývalá místostarostka a současná opoziční zastupitelka Jana Kubová, tak stávající starosta Josef Zelenka. Podle obou je situace a atmosféra v Kersku vyhrocená, zjištěná a zkrátka špatná. A za vším stojí prodej místních tenisových kurtů. Shodnou se i na tom, že úřznutí hlavy soše svatého Josefa je barbarské, které zasluhuje odsoudit. Tady však názorová shoda končí.“

O co tady jde? Obec prodala tenisové kurty soukromému subjektu. Řešilo se to na bouřlivé veřejné schůzi a druhý den měla socha poprvé uříznutou hlavu.

„V noci na čtvrtek přišel svatý Josef o hlavu podruhé. Stalo se tak opět den po bouřlivém jednání zastupitelů o kurtech. Náhoda se zdá být už vyloučena. Hlava zmizela, kolem torza jsou jen piliny po druhém zásahu vandala. Všichni skutek odsuzují a chtějí jej vyšetřit. Policie byla na místě hned ráno. „Škoda byla vyčíslena na 22 tisíc korun. Šetříme podezření ze spáchání trestných činů krádež a poškození cizí věci, řekla policejní mluvčí Petra Potočná. Manželé Kubovi viní současně vedení obce z to-

ho, že odpojením fotopasti druhé vandalství umožnilo. „Oni totiž sv. Josefa, kterého jsme v naší obci nechali vybudovat za našeho vedení, vidí jako symbol,“ naznačují Kubovi i to, kdo by za poničením sochy mohl stát. To však starosta Josef Zelenka důrazně odmítá. „Podáme trestní oznámení, takový čin mohl udělat jen s prominutím dobytek. Ta socha je krásná a do Kerska rozhodně patří. Budeme se snažit o její obnovu a legální ochranu, slibuje Zelenka.“

Již od samého počátku zvýšené aktivity ve prospěch turistického ruchu v Kersku, u níž stáli Broňa a Jana Kubovi, ale i Klub čtenářů Bohumila Hrabala, jsou slyšet nesouhlasné hlasy ze strany některých kerských chatařů, mnohdy i dost nevybíravé. „Dřív jsme tady měli klid, dokud jste neoživil Hrabala,“ zaznívalo. Nezástává ale pouze u slov. Již několikrát byly zcizeny zelenožluté značky na Hrabalově stezce, strhávány plakáty Hrabalova Kerska a nyní již podruhé barbarsky zničena socha sv. Josefa. Bylo by načase, aby se policii podařilo pachatele vypátrat a exemplárně potrestat. Kersko nepatří těm několika zapšklým chatařům, kteří by nejraději vrátili dobu zpět před listopad 1989, kdy tady „chcipl pes“.

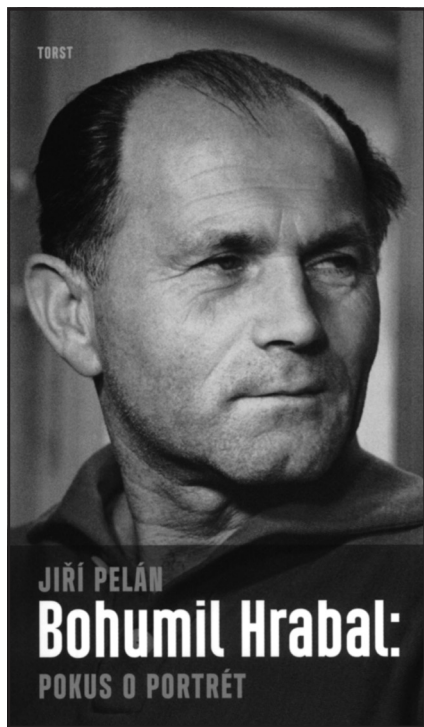
Honza Řehounek

Pokus o portrét

Nakladatelství Torst vydalo (v třetím upraveném vydání) knihu – monografický esej – Jiřího Pelána „Bohumil Hrabal: Pokus o portrét“.

Literární vědec představuje Bohumila Hrabala v konfrontaci citací z jeho děl, s jejichž pomocí zasvěceně zařazuje autora do kontextu české i evropské literatury.

V závěrečné poznámce Doc. Pelán vysvětluje podněty k napsání eseje: „... Předně ten nejosobnější: dávná láska k Bohumilu Hrabalovi a zejména skutečnost, že Hrabal byl jediný český autor, jehož „literární osud“ jsem jako čtenář spoluprožíval od první k poslední knížce.“

Sedmkrát Bohumil Hrabal

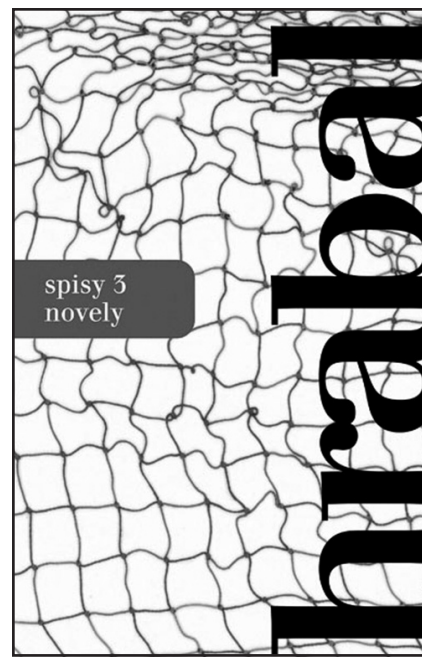
Nakladatelství Mladá fronta pokračuje ve vydávání spisů Bohumila Hrabala svazkem číslo 3, nazvaným JSME JAKO OLIVY s upřesňujícím podtitulem Novely. Obsahuje tyto texty: Taneční hodiny pro starší a pokročilé; Ostře sledované vlaky; Postřižiny; Městečko, kde se zastavil čas; Něžný barbar; Obsluhoval jsem anglického krále; Příliš hlučná samota.

Patnáctistránkové úvodní slovo nazvané Bohumil Hrabal v sedmdesátých letech tvoří dvě kapitoly z monografie Jiřího Pelána Bohumil Hrabal – Pokus o portrét. Editory celého svazku jsou Jiří Pelán a Václav Kadlec, jejichž ediční komentáře uvozují bohatý poznámkový aparát knihy. Na závěr tohoto komentáře je zařazen Hrabalův text Zpráva o pitvě vlastní mrtvolky, který doprovázel strojepisný soubor tří verzí Příliš hlučné samoty.

Závěrečných 80 stran knihy tedy přináší ke každému titulu několik slov k jeho vzniku, dále seznam dosavadních knižních vydání, vysvětlující poznámky k textům a pod názvem Recenze, rozbor, studie seznam recenzí a článků publikovaných k titulu po jeho uveřejnění. Jako Excerpta tu jsou pak otištěny kratší či delší úryvky z některých těchto hodnotících vyjádření.

Otištěné texty vycházejí ze Sebraných spisů Bohumila Hrabala vydaných v letech 1992 -1997 Pražskou imaginací.

Ivan Kott

V závěru knihy *Něžný barbar* (Mladá fronta, 2008) je zařazen manifest „Doslov aneb Abdikace“. V úvodním slovu k tomuto textu Bohumil Hrabal píše: „Tento traktát byl přečten skoro před třídvaceti lety v Libni, na Hrázi Věčnosti v č. 24, byl přednesen mladým mužem společnosti mladých lidí, z nichž někteří již byli na své vlastní cestě, jiní se teprve na ni chystali. Všichni tito mladí lidé chtěli vášnivě pracovat, milovat práci, ne každou práci, ale tu práci, ve které svobodně by realizovali směr svého talentu. Tak došli na rozcestí tito mladí lidé, podali si ruce, aby každý šel směrem, ke kterému se cítil povolán. Tento text byl ztracen a zapomenut, aby se zase objevil a byl shledán zajímavým, natolik se splnil jako předsevzetí, jako věštba či romantický blábol.“

„Doslov neboli Abdikace“ byl manifestem skupiny lidí, tzv. libeňského okruhu, soustředěných kolem Bohumila Hrabala: Vladimír Boudník, Egon Bondy, Mikuláš Medek, Jana Krejcarová, Zbyněk Sekal (autor definitivní verze textu).

Je tomu právě šedesát pět let, co byl v Libni poprvé přečten.

Domníváme se, že stojí zato si ho připomenout spolu s Hrabalem: „Nuže, ať čtenář kráčí za pohyblivými se perutěmi Abdikace, aby z ovívajících se křidel textu si zametl tolik peří, kolik potřebuje na svůj polštář, na svoji podušku...“

Doslov aneb Abdikace

Zbývá už jenom říci, co chceme. To všechno ostatní se už stalo. Říci, co chceme dělat, jak chceme žít, jak chceme myslet. Co chceme milovat.

Všechny ideologie, všechny světové názory se vyznačují bez výjimky nesnášenlivostí. Všechny jsou vytvářeny určitou společenskou skupinou pro ni samu anebo pro skupinu jinou, ale všechny si osobují právo mít platnost pro všechny lidi. Stačí se podívat kolem sebe, stačí se ohlédnout daleko nebo blízko nazpět.

Jsmo si vědomi, že určitá společenská vrstva jsme i my. Naše místo bylo dosud takové: patřili jsme k buržoazii. V buržoazii jsme patřili k maloburžoazii. V maloburžoazii jsme patřili k inteligenci. V inteligenci jsme patřili... kam jsme jenom patřili? Kam patříme? Víme jenom to: náš vztah k výrobním prostředkům není žádný, protože nepracujeme a nemáme v úmyslu kdy pracovat. Jestliže jsme měli kdy takovou snahu anebo byli-li jsme kdy k práci donuceni, bylo to proti našemu vědomí a proti naší vůli. Víme, že i v budoucnosti tomu tak bude, totiž že budeme pracovat, ale i v budoucnosti to bude proti naší vůli. Jde jen o to, aby to nebylo proti našemu vědomí, abychom si toho byli zatraceně vědomi, jako si budeme čím dále tím více vědomi jiných věcí.

Ale zbývá ještě říci, co chceme. A tu je především třeba jednou provždy stanovit, jednou provždy stanovit zásadu, vytvoříme-li mimoděk, z vnitřní potřeby anebo v sebeobraně nějakou ideologii, nikdy si nebudeme namlouvat, že by tato ideologie měla mít platnost pro kohokoliv, kdo není z nás. Na styčné body, které tu vždy budou, je lépe zapomenout. Nechceme spojení, stačíme si sami, protože si musíme stačit sami. Všechno ostatní je iluze, a proto lež. Přitom se nikterak nechceme vymykat ze společnosti, ve které žijeme, nikterak nechceme zavřít oči před skutečností, která nás obklopuje. To by znamenalo smrt a my život milujeme tolik, že to těžko někdo jiný pochopí.

Bylo by dobře uvědomit si, jak jsme došli až sem, co bylo předtím, jakou cestu jsme urazili. A také, a to není vedlejší, máme-li čisté svědomí.

Jisto je, že taková lidé, jako jsme my a jako jsme byli my, byli již před námi. Bylo to v jiné historické situaci, a proto to byli také jiní lidé. I oni odmítali věci, které odmítáme my, anebo přinejmenším podobné věci. Vždyť částečně víme právě od nich, jak si počínat. Rozdíl, alespoň hlavní rozdíl je

v tom, že jejich naděje byla docela jinde než naše dnešní naděje. Doufali, že proletářská revoluce vyřeší všechny těžkosti, že to, čím se zalykali a čím opovrhovali, zmizí, že konečně bude možno dýchat a žít tolik, kolik je komu potřeba. Někteří z nich nakonec nedávno objevili smutnou skutečnost, že tomu tak není. Dělají ale tu chybu, že toto poznání zevšeobecňují, že svou ideologii povyšují, anebo lépe řečeno, rozšiřují na ideologii pro všechny, že své zklamání a svou katastrofu považují za zklamání a katastrofu všech, anebo se snaží ostatním namluvit, že tomu tak je. V tom se mýlí.

Nebudeme si namlouvat, že proletářskou revoluci se změnilo anebo se mění jen málo. (Jen aby bylo jasné, poznamenáváme, že pokládáme kapitalistický řád za odsouzený k zániku a že nás tato skutečnost naplňuje uspokojením. Aspoň se něco stalo.) Víme naopak, že změny, k nimž dochází nebo dojde, jsou skutečně tak významné jako žádné revoluční změny předtím. Chyba oněch zoufalců, ostatně hodných obdivu a úcty, zoufalců, které jsme vystřídali, spočívá v tom, že zaměňují své naděje a své zklamání s nadějemi a zklamáním těch ostatních, ocitli se na druhé straně vlastní vinou v takové izolaci, že stále více viděli svět kolem sebe nepřesně a zkresleně. A přece, i když odmítáme pomocníky a potlesk z kterékoliv strany, můžeme dokázat vidět věci objektivně. To je právě to, že většina lidí, kteří se najednou ocitli v tomto společenském řádu, není o nic nešťastnější než dřív, ba jsou a budou stále šťastnější a spokojenější.

Co by znamenalo, kdybychom svůj nesouhlas, své zklamání a svou nechuť chtěli vnuknout někomu z nich? Bránili bychom jim v jejich štěstí. Přivedli bychom zmatek do jejich jinak docela uspořádaného života naplněného prací. A ničeho bychom tím nedosáhli. Ani nás nenapadne, abychom byli prokletí. Nehledě k tomu, že z nějakého uplatnění našich myšlenek by nic nebylo, je dokonce nemožné, aby myšlenky, vlastní nám a několika znepokojeným divákům, zvětšili nějak podstatně počet svých vlastníků.

Jaké byly naše naděje? Velikánské, a zklamání bylo podle toho. Už to máme za sebou, ale neškodí trochu si to zopakovat.

V době, kdy se rozhodoval život lidí našeho věku a také náš život, byli jsme děti anebo nedávno ještě děti. To, co trápilo naše vrstevníky, bylo u nás ještě o mnoho pitomější, tupější, surovější a přitom honosnější,

naš odpor byl tedy zuřivější, bezvýhradnější, ale... také honosnější. Nemohli jsme vědět, jak to všechno dopadne. Proto jsme omylem, nedopatřením, nebo jak to nazvat, spojili své naděje s nadějemi ostatních (nevěděli jsme ještě jeden o druhém, nevěděli jsme ještě, že je nás víc), ačkoliv tu o nějaké příbuznosti nemohlo být řeči. Tak je tomu ale vždycky.

Ale co se v tom hrabat, beztak na to nikdy nezapomenem, alespoň vzpomínat co nejméně. Ale přece nám to nedá. Jak to tehdy bylo?

Vždyť jsme tehdy věřili všemu, všechno jsme poznali, všemu jsme rozuměli, všechno bylo možné. Naše naděje!

S opovržením nebo útrpností se odvrácíme od těch, kteří se přece jen chtějí nějak zařadit, a buďto prostituují, doufajíc v obdiv nebo úctu, čehož se jim ale bude dostávat čím dál tím méně, anebo vystupňovali svou již sdostatek nestvůrnou domyšlivostí do nesmyslných rozměrů a pokládají za nezbytné a neobyčejně prospěšné pro ostatní, když budou ustavičně vydávat komuniké o stavu své vysoce zajímavé a výjimečné bytosti, své duše, anebo zprávy o svých umolousaných avantýrách. Nikdy jsme se jim nepodobali, a bylo-li kdy nebezpečí, že se jim podobat budeme, přestáli jsme je a nikdy k tomu již nedojde. Chtějí se z toho nějak dostat? Tak tedy šťastnou cestu!

Stala se snad nějaká chyba? Podvedl nás snad někdo, slibovali nám snad něco, co nechtěli splnit? Ale kde! Chyba byla v nás. Všechno je docela v pořádku. Nesmíme se dát zmást některými rozpory, které dosud zakrývají pravý stav věci. Všechna pouta, která dosud spojují tento řád s minulostí, jsou jen znaky přechodného stavu, usnadňující pouze tuto proměnu, opravdu kolosální, proměnu lidí pracujících z donucení v lidi pracující dobrovolně. Všechn starý arzenál, používaný dnešními ideology a vypůjčený od buržoazních demokratů, to je jen sladidlo mající usnadnit užívání drogy, která většinu lidí přeneše, ale nejen zdanlivě, nýbrž doopravdy, doopravdy! do zaslíbené země. Všechny úkazy příznačné pro období NEPu nebo budování socialismu, což je totéž, jsou přechodné. Z této strany je tedy opravdu všechno v pořádku. A náš nesouhlas neplatí tedy tomu, co je, nýbrž tomu, co bude. A to zase ne za všechny, nýbrž jen za nás několik. Aby bylo jasno: my jsme přeci do minulého systému nikdy nepatřili. A prosím... nepatříme ani do budoucího. To je náš úděl, na počátku tak těžký a pro

některé z nás tak nebezpečný, úděl, který snadno vede k rezignaci, sebeklamu a kompromisům, úděl, který ale znamená také naši naději, naši budoucnost a koneckonců, vztah do důsledku, nesmrtnost našeho druhu. To jsme již poznali, ale závěry jsme z toho nevyvodili.

Rezignace: to znamená útek, únik, nesignifická konstrukce, ale to znamená také smrt. A my milujeme život, tolik chceme žít, než se až zajíkáme láskou k životu.

Naše naděje není ale v tomto: Vždy budou lidé, kteří po nějakou dobu, anebo už vůbec navždy si uvědomí, že nemají s ostatními lidmi nic společného. To jest: bude jim zpočátku zatěžko smířit se s tím, že by měli až do smrti žít jako ti druzí, že by měli až do smrti pracovat. Znamená to sice, že nejsme na vyměření, ale to je také všechno. Bude to záležitostí těch, kdo nás vystřídají, těch, kteří koneckonců ale budou zase jiní, než jsme my. Není to ani naše starost, ani naše naděje. Vždyť jim budeme nakonec k smíchu a k pláči, protože jejich žal a jejich naděje bude větší než naše.

Je nám snad skutečnost k smíchu? Je náš postoj k ní ironický? Či snad se pro nás hodí úloha povznesených kritiků? Dočista ne. Proto také termíny, které až donedávna měly určit a definovat náš vztah ke skutečnosti, mají příchut' schválnosti a ironie, a proto nejsou přesné, i když, hlavně ve výsledcích těchto termínů chápaných jako program, je hodně pravdy. Jsme tedy na počátku cesty. Je třeba, abychom ji nastoupili a pokračovali v ní co nejdříve, abychom ji nastoupili vědomě, abychom byli připraveni, nebo bude pozdě. To je potom ideologie, náš světový názor, chcete-li. Je třeba, abychom se opravdu postavili skutečnosti tváří v tvář, jen u nás je to doopravdy možné. Je třeba usilovat o maximum vědomí všeho, co je kolem nás, je třeba to zaznamenávat co nejpřesněji, chápat to vše v pravdivých souvislostech. Bude to zpočátku těžké, je nutno již jednou začít a skoncovat se strašpytlovským váháním, přešlapováním na místě, ohlížením se zpátky anebo přežvykováním protestních litanií, které nejsou nic platné a už dlouho jsou nepravdivé. Dále je třeba nepočítat se souhlasem kohokoliv mimo nás.

Ne že by na nich nezáleželo, záleží na nich pro ně samé, i nám jsou potřební, vždyť je to materiál, který denně ochotně přistupuje k té nejkrásnější pitvě pod naše nevzrušené prsty. Vivisekce. Záleží na každém z nás, nakolik se mu podaří zbavit se zájmů společných s ostatními lidmi. Ať nikomu ani ve snu nenapadne, aby zakládal nějakou novou církev. To se podařilo pouze komunistům, a ti měli předpoklady tkvící v podstatě jejich věci. Ne že by nám to uškodilo, ale zahubilo by to každého z nás, kdo by se o to vážně pokusil. A takový člověk by určitě hodně lhal sobě i druhým, anebo obojí najednou.

Chceme jít svojí cestou, kterou ještě skoro vůbec neznáme. Nechceme se podobat ostatním lidem, jejich tváře se stále více podobají tvářím idiotů. Na tomto zjištění ostatně mnoho nezáleží, vždyť oni nás také pokládají za idioty, tak to bylo vždycky. Nechceme být šťastní po jejich způsobu. Komu z nás bude zatěžko pokračovat v této cestě, není ještě ztracen. Otvírá se mu šťastná budoucnost v socialismu.

Brána je dokořán otevřena.

Lucie Novotná: Nasávání kosmické energie z menhiru

Dáša Sušilová: Dušan Sušil s inteligentními krasavicemi ze Žofína

Jaroslav Ledecký: László Polgár s püllitrem

Dušan Sušil. Nejhezčí květina Polabí

Když jsme při 17. Hrabalově Kersku vyhlášovali fotografickou soutěž, domnívali jsme se, bláhově, že nás lidé zavalí spoustou fotografií. Vždyť na trase pochodu i cyklojízdy, na parníku, při programu na zahradě Lesního ateliéru Kuba, ale i v Kersku samotném cvakaly spouště fotoaparátů téměř bez přestání. K našemu velkému zklamání tomu tak nebylo. V termínu uzávěrky došlo pouhých šest snímků (pět přetiskujeme) soutěžních a jeden nesoutěžní (otištěný na titulní straně). Porota tedy měla úkol poměrně snadný. Oceněny byly dvě fotografie: László Polgár s püllitrem od Jaroslava Ledeckého a Dušan Sušil s inteligentními krasavicemi ze Žofína od paní Sušilové.

Jaroslav Ledecký: Fotografové

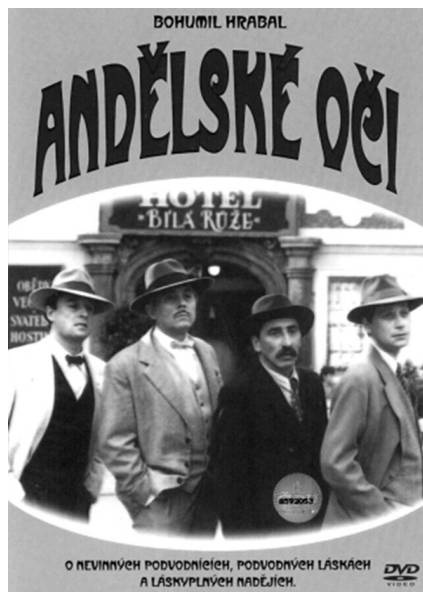
Filmové adaptace podle Bohumila Hrabala - 7

Filmovou adaptaci Hrabalovy povídky *Bambini di Praga* natočil v roce 1993 režisér Dušan Klein pod názvem „Andělské oči“. Charakteristika filmu byla vyjádřena podtitulem „O nevinných podvodnících, podvodných láskách a láskyplných nadějích“. Premiéru měl film 20. ledna 1994.

Tomáš Bartošek napsal ve Filmovém přehledu 2/3 z roku 1994:

„... Po Jiřím Menzelovi a Petru Kolihovi se ujal nelehkého úkolu převést osobitou prózu do filmového tvaru zkušeny režisér Dušan Klein. Se spoluscenáristou Václavem Nývlttem vyšli z rané Hrabalovy povídky *Bambini di Praga* 1947 a doplnili ji motivy z povídkových sbírek *Perlička na dně* a *Pábitel* (z jedné povídky je převzat i název filmu).

Komediální příběh se odehrává v roce 1947 a jeho hrdiny jsou falešní pojišťováci, kteří v nejisté době balamutili drobné živnostníky, a tak si slušně žili na jejich účet. Jenže šéf firmy Opora ve stáří, šarmantní

a vzdělaný Dirigent, nenapravitelný sukničkář Viktor a nemotorný dobrácký Uhde sami naletí „andělským očím“ mladíka Bucifala, jehož přiberou do party. Po heroickém výjezdu do městečka Hradiště, v němž provedení agenti zažijí několik drobných příhod a užijí si při tamní benátské noci, čeká

ANDĚLSKÉ OČI

podvodníky nemilé překvapení, neboť z jejich nového kumpána se vyklube detektiv, kterému nezbyvá nic jiného, než je zatknout.

Snímek vznikl v produkci České televize a zůstal bohužel jen na úrovni žánrového obrázku s rázovitými postavami a figurkami a s trochu nostalgickou dobovou maloměstskou atmosférou. Tvůrci se spolehli především na dobře vybrané hlavní představitele a na vděčnost hrabalovské látky. Zůstali ovšem dosti daleko za svými předchůdci, neboť uvízli jen v prvním plánu a nevyužili nabízející se možnosti.

Andělské oči jsou na první pohled příjemnou nenáročnou zábavou, která však patrně nenaplní očekávání Hrabalových čtenářů ani filmových diváků, uvyklých na kvalitní Menzelovy adaptace.“

I přes jemně nepříznivou kritiku, které především vadila nepřítomná Hrabalova poetika, film *Andělské oči*, především díky skvělému obsazení, hereckým výkonům a nostalgii míst natáčení (Kutná Hora, nádraží Praha-Dejvice), spolehlivě po svém uvedení plnil kina.

Divácký názor vyjadřuje jeden z ohlasů: „Atmosféra předkomunistického Československa, laskavý Hrabalovský nadhled, krásy jordánský, Pepa Abrahám a nádra Markéty Hrubešové – kdo by to všechno nemiloval!“

Režie: Dušan Klein, scénář: Václav Nývlt, kamera: Josef Vaniš, hudba: Petr Hapka.

Hrají: Pavel Kříž (Bucifal), Josef Abrahám (Dirigent), Viktor Preiss (Viktor), Pavel Zedníček (Uhde), Zlata Adamovská (Nadja), Markéta Hrubešová (Uršula), Naďa Konvalinková (Žena drogisty), Miloš Kopecký (Krause), Marián Labuda (Řezník), Václav Postránecký (Drogista), Gabriela Wilhelmová (Řeznice), Karolina Kaiserová (Růženka), Stanislav Zindulka (Bloudek), Jana Altmanová (Hroudová), Tereza Loučimová (Slepá dívka), Ladislav Gerendáš (Cuc).

Markéta Hrubešová jako krásná Uršula.

Křížovka nezaujala

Jak je vidět, ani vidina krásné ceny v podobě knihy „Bohumil Hrabal známý i neznámý“ není důvodem k tomu, abychom čtenáře Nymburského pábitele probudili k aktivitě. Tajenku křížovky z minulého čísla: Autorem literární předlohy je spisovatel Bohumil Hrabal, režisérem Jiří Menzel, poslali pouze tři. Tonda Hruška z Plzně, Milan Smejkal z Pardubic, Jaroslav Stodůlka ze Šluknova a Milan Čejka z Libice n/C.

Losováním připadla cena Tondovi Hruškovi. Předáme ji na listopadovém setkání členů Klubu čtenářů Bohumila Hrabala v knihovně (viz pozvánka na str. 1).

Gymnázium uctí spisovatele

Ve čtvrtek 9. října 2015 navštívila nymburské Gymnázium Bohumila Hrabala pětičlenná skupina studentů s pedagogem z vyššího odborného studia SUPŠ a VOŠ Jablonec nad Nisou. Přijali pozvání ke spolupráci od ředitele gymnázia RNDr. Jiřího Kuhna. „Naším cílem je ve vstupní hale školy důstojným způsobem vzdát hold člověku, spisovateli, jehož jméno máme v čestném názvu školy,“ vysvětluje.

Protože již v roce 2003 vytvořili studenti z Jablonce pro školu pamětní medaili k jejímu stoletému výročí a lze bez nadsázky říci, že vzniklo krásné umělecké dílo, obrátil se na VOŠ znovu s nabídkou, aby studenti vytvořili pamětní desku Bohumilu Hrabalovi. Studentům se tato nabídka zalíbila, vzali ji jako vý-

zvu, a proto se nyní přijeli do Nymburka seznámit se školou, s prostorem, kde by měla být pamětní deska umístěna, ale také aby se dozvěděli něco bližšího o Bohumilu Hrabalovi.

Prohlédli si vstupní halu a interiéry gymnázia, pobesedovali s panem ředitelem Kuhnem a prof. Vladimírou Sedlatou, v muzeu jim o osobnosti spisovatele povídal předseda Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Jan Řehounek a na závěr návštěvy se podívali do Postřižinského pivovaru.

Když všechno půjde podle předpokladů, mohla by být pamětní deska odhalena u příležitosti narozenin B.H. 28. března 2016. Závisí to ovšem na kapacitních možnostech slévárny. Druhá možnost odhalení by bylo zahájení nového školního roku.